

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 30 stycznia 2025 r.,
w sprawie adwokata **M. B.**,
skargi obrońcy obwinionego, na orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury 20 kwietnia 2024 r., sygn. akt [...],
uchylające orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej [...] z dnia 23 maja 2023 r., sygn. [...] i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania,
na podstawie art. 539e § 2 k.p.k. w zw. z art. 95 n pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze – dalej powoływana jako „prawo o adwokaturze”

postanowił:

- 1. oddalić skargę;**
- 2. obciążyć obwinionego adwokata M. B. kosztami postępowania skargowego**

UZASADNIENIE

Rzecznik Dyscyplinarny Izby Adwokackiej [...] wystąpił do Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej [...] z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adw. M. B., obwiniając o to, że:

- *będąc pełnomocnikiem B. Sp. z o.o. z siedzibą w W. w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w W. pod sygn. akt [...] przeciwko R. Sp. z o.o. z siedzibą w R., reprezentowaną przez adwokata J. K., ujawnił*

treść pertraktacji ugodowych pomiędzy stronami, które miały miejsce w okresie co najmniej od 2 grudnia 2021 r. do 11 stycznia 2022 r. poprzez złożenie w przedmiotowym postępowaniu sądowym pisma procesowego datowanego na 12 stycznia 2022 r. wraz z załączoną korespondencją mailową z okresu od 27 grudnia 2021 r. do 11 stycznia 2022 r. oraz wymienianymi w tym okresie pomiędzy stronami projektami negocjowanej ugody, wraz z wprowadzonymi zmianami oraz komentarzami stron, co do poszczególnych postanowień negocjowanej ugody,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 Prawa o adwokaturze w zw. z § 1 ust. 1, §33 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (tekst jednolity ogłoszony na podstawie uchwały nr 66/2022 NRA z dnia 10 września 2022 r.).

Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej [...], orzeczeniem z dnia 23 maja 2023 r., sygn. akt [...], uniewinnił obwinionego adw. M. B. od popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego, a koszty postępowania przejął na rachunek Izby Adwokackiej [...].

Po rozpoznaniu odwołań: Rzecznika Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej [...] oraz pełnomocnika pokrzywdzonej R. Sp. z o.o. z siedzibą w R., zaskarżających orzeczenie w całości na niekorzyść obwinionego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury orzeczeniem z dnia 20 kwietnia 2024 r. sygn. akt [...] uchylił zaskarżone orzeczenie w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu Izby Adwokackiej [...].

Od powyższego orzeczenia skargę złożyła obrońca obwinionego podnosząc: *naruszenie art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. w zw. z art. 95n pkt. 1) Prawo o adwokaturze poprzez uchylenie orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej [...] z dnia 23.05.2023 r., sygn. akt: [...] i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w postępowaniu I - instancyjnym, pomimo tego, iż nie zaistniały podstawy do takiego postępowania przez Sąd odwoławczy, podczas gdy wydanie orzeczenia z dnia 20.04.2024 r. przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury było przedwcześnie, ponieważ Sąd ten uznał, że postępowanie dowodowe dokonane przez Sąd I instancji zostało przeprowadzone w sposób niewłaściwy (w toku postępowania przed Sądem Dyscyplinarnym*

Izby Adwokackiej [...] nie zgromadzono pełnego materiału dowodowego, bowiem wymaga wyjaśnienia, czy obwiniony nie uczestniczył w pertraktacjach ugodowych w inny sposób, niż osobiście), co powinno było skutkować uzupełnieniem brakującego materiału dowodowego przez Sąd II instancji w toku postępowania odwoławczego i dopiero po jego uzupełnieniu i przyjęciu, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jest pełny i wskazuje na winę obwinionego, możliwe byłoby uchylenie orzeczenia Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Wskazując na powyższe, obrońca obwinionego, wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Odpowiedź na skargę złożył w imieniu pokrzywdzonej R. Sp. z o.o. z siedzibą w R. pełnomocnik – adwokat W. W. wnosząc o jej oddalenie w całości. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał na bezzasadność wniesionej skargi, która pozostaje w sposób oczywisty sprzeczna z uzasadnieniem orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury oraz wnioskami z niego płynącymi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga obrońcy obwinionego M. B. nie jest zasadna i dlatego podlegała oddaleniu na podstawie art. 539e § 2 k.p.k. jako bezzasadna.

Wskazać należy, że przepisy rozdziału 55a k.p.k. zawierające unormowanie instytucji skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, znajdują odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokackich, zgodnie z art. 95 n prawo o adwokaturze.

Przede wszystkim należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, że wydanie, na etapie postępowania odwoławczego, orzeczenia kasatoryjnego naruszyło art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. Przepis ten zawiera przesłanki uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego

ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., IV KS 6/16, LEX nr 2204960). Te uregulowania wskazują więc jednoznacznie, że aby Sąd Najwyższy mógł ustosunkować się do podniesionych w skardze zarzutów, uzasadnienie orzeczenia sądu odwoławczego winno być tak sformułowane, aby wynikało z niego jednoznacznie, która z przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k. była podstawą uchylenia orzeczenia sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Treść uzasadnienia orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 20 kwietnia 2024 r., wyraźnie wskazuje, jakimi powodami kierował się ten Sąd wydając zaskarżone skargą orzeczenie. Wyższy Sąd Dyscyplinarny w należyty sposób przeprowadził kontrolę instancyjną i podjął prawidłową decyzję procesową. W części motywacyjnej swojego rozstrzygnięcia podał zasadnicze powody, dla których konieczne było uchylenie zaskarżonego odwołaniem rozstrzygnięcia. Sąd ten wskazał na błędy popełnione przez sąd pierwszej instancji w sferze wadliwej oceny zachowania obwinionego z punktu widzenia odpowiedzialności dyscyplinarnej oraz oceny zeznań świadków. Według Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, prawidłowo oceniony, pozwala na stwierdzenie, że czyn obwinionego, może zostać oceniony jako przewinienie dyscyplinarne.

Trafny więc jest wniosek, iż w układzie procesowym jaki wystąpił w przedmiotowej sprawie, Sąd odwoławczy nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjne, bowiem na przeszkodzie temu stał zakaz wynikający z art. 454 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.

[M. T.]

r.g.

